

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESĪ.
LATVIJAS KP CK
IZDEVNIECĪBA
RĪGĀ.

Nr

— Darbs, meitiņ, ir laime!
— Man, māmiņ, liktenis ir lēmis dzīvot
bez laimes!

— JĀAIZVĀC VIENS DARBGALDS, TAD ŠIM STENDAM VIETA BŪS!

D. BREIKSS

JĀNIS DIMANTS

Iekrišana

(Išais stāsts)

Pārnesa viriņš
pa likloču taciņu
Klīģera caurumu,
sevi un maciņu.
— Ielga sēdīte! —
izšāva salūtu
Sievīņa, meklējot
ķešlīnās valūtu.
Valūtas nebija, bet sejā —
ak, bēdīnās! —
Sārtoja tādas kā
kaķiņa pēdīnās.
Sievīņa smīkņājot
rociņas salika:
— Kur tad, mans runcīt,
tas kaķītis palika?
Redzu, ir lasītājs
visumā piekritis
Faktam, ka viriņš
bij zvēriģi lekritis.
— Kāda te morāle? —
ja kāds man to prasītu,
Domājat, varbūt es
pakausi kasītu? ...
— Ak tu, mans glumais, —
es sacītu, — zūlīti,
Ja ej pie sieviņas,
nomazgā mutīti!

STARP CITU

Rakstam bija tik izteikta pludlīnijas forma, ka likās — tas sacerēts aerodinamiskajā caurulē.

Cilvēkam, kas gatavs ar a
aprit prēkšniecību, distrofija
nedraud.

— Ir gan zelta dzīve Ziemeļos! —
Gailis nopūtās. — Var gulēt veselu pus-
gadu un jādzied tikai vienu reiz!

Celā starp mīlestību un naidu
notiek tikai vienā virzienā.

Daži kritiķi tik virtuozī slīd visam pa
virusu, ka jābrīnās, kāpēc viņi neplūc
laurus daiļslidošanas sacīkstēs.

— Glāzītē nevar ietilpt vai
vienu glāzīti, — profesors ka
apgalvoja. Bet viesmīlis viņam
dza rēķinu, un zinātņu vīrs tūl
apklusā.

DĒNAS
KARTĪBA:

PAR KOMPLEKSO
MECHANIZĀCIJU

— NAV NABADZIŅAM KO TEIKT — VIŅAM LAIKAM IR KOMPLEKSS ...

ZAĻĀ DĀRZĀ

— Kur tu teci, kur tu teci, gailīti manu? — dziedāja būvdarbu iecirkņa jaunais priekšnieks, aplūkojot uz jauncelāmo objektu. — No rītiņa agrāk — viņš iesoloja būvlaukumā. Tur viss izskatījās kā Grinzo spoguļu karaļvalstī: darva bija ietecējusi cementa, glāzotā grantī gulēja izgāzta šķembu krava, bet uz dekoratīvajiem ķieģeļiem stāvēja buldozers ar pārrautu kapunkēdi. Iecirkņa jaunajam priekšniekam uzreiz šķita skaidrs, kas jādara: cementa no darvas jāattīra, grants jāpārsijā, buldozers no dekoratīvajiem ķieģeļiem jāaizvāc un ķieģeļi jānoraksta. — Ietecēju, ietecēju ... — «sētiņā» viņš nepaguva nodziedāt, jo sapinās vados un, cik tur trūka, ar visu uzvalku būtu lekritis kaķu kastē. Nedaudz sabojājās labais garastāvoklis. — Vadi arī steidzami jānovāc, — viņš turpināja apdomāt darāmo, — naglas no cinka baltās krāsas jāizlasa, naktis prožektorī jāizslēdz, logu rāmji no dīķa jāizvelk un būvlaukums jānolīdzina. — Iecirkņa priekšnieks pamazām atkal atguva labo noskaņojumu. — Celies mana, celies mana, līgavin, celies mana, celies mana, līgavin, jau gailīti ... — «nodziedāj» iecirkņa priekšnieks nenodziedāja, jo šajā brīdī nez no kurienes uzradās strādnieks.

— Jūs būsiēt jaunais iecirkņa priekšnieks? Labdien! Jums jādarmo, bet zāģis neiet, strāvas nav.

— Jau ilgi?

— Kādu gadu, — strādnieks pakasīja brūni iedegušu vēderu un nožāvājās.

— Jau gailīti nodziedāja, — iecirkņa priekšnieks domās dziedāja un nevarēja saprast, kāds sakars jumta darvošanai ar zāģi.

— Ko jūs gribāt zāģēt?

— Kokus.

Iecirkņa priekšnieks nedaudz samulsa. Viņš pašā visapkārt, bet nevarēja ieraudzīt nevienu koku, un statēja, ka piemirsis, kā iesākas nākošais pantīns «jau gailītis nodziedāja» otrā atkārtojuma.

— Kādus kokus?

— Bērzu, apses, — strādnieks nepamirkšķināja aci.

— Vai te vēl palicis kāds koks? — iecirkņa priekšnieks domās otrreiz sāka dziedāt «celies mana, mana, līgavin». Strādnieks pamāja ar galvu, lai aizveda priekšnieku uz jauncelāmo objekta sauli: un norādīja uz augšu. Tur viss jumts bija noaudzētiem lieliem un maziem kokiem. Daži bija tik lieli, ka bērzu un parku tresta atļaujas tos pat nedrīkstēja aizņemt.

— Fiū! — iecirkņa priekšnieks iesvilpās. — Kur tur varēja rasties?

— Sēklīnās iesējās un izauga, — strādnieks prata, kas te neskaidrs.

Iecirkņa priekšniekam nojuka visa dziesma. Viņš atgriezās uz jumta bērziem un nez kādēļ iedomājās izlaidis vārdus «trīs reizītes nodziedāja».

— Vai brigāde šeit?

— Juris viņnedēļ uzkāpa uz naglas un šodien nav darbā, — strādnieks nopūtās, jo bez Jura vācīmdredzot bija garlaicīgi.

«Necelšosi, necelšosi, miedziņš nāk,» iecirkņa priekšnieks pēkšņi atcerējās nākošā pantīna vārdus, bet ka ne no šā, ne no tā aizmirsis dziesmas melnīnu.

— Zini ko, lai koki paliek, audzēsīm gaisa dārzu un jaunais priekšnieks sāka dziedāt: — Zaļā dārzā bijām mēs, trādirīdi, bijām mēs.

Istais cēlonis

Liecinieku šai sarunai nebija. Taču iztēloties tās norisi var. It īpaši, ja stingri balstās uz faktiem. Bet tie šinī gadījumā ir dzelžaini...

Sarunas iesākums, domājams, nebija diez cik jautrs. Gunārs Strazdiņš, Valmieras rajona kolhoza «Liesma» priekšsēdētājs, droši vien nopūtās smagi jo smagi. Viņa sarunas biedre — kolhoza galvenā zootehniķe Maiga Dreimane — saprata priekšsēdētāju bez liekiem vārdiem.

— Tā jau nu ir... — zootehniķe tai pašā tonkārtā piebalsoja.

— Bet kāpēc, kāpēc tieši mūsu kolhozā izvēlējies tik kritisks stāvoklis? — priekšsēdētājs, it kā glābiņu meklējams, vaicāja.

— Tas ir liktenīgs jautājums... — zootehniķe murmināja kā atbalss. — Ja neatradīsim īsto cēloni, tad rī nevarēsim to novērst...

Priekšsēdētājs pabungoja ar pirktiem pa rakstāmgaldū.

— Lopkopjiem domātie dzīvokļi jaunajā mājā stāv tukši, bet cilvēki pēc cita iet projām! — viņš īgni saucās. — Vilpulkū fermā vien bēdējos divos gados nomainījis četrus pusducus darbinieku.

— Pareizi, — zootehniķe vēlreiz atstiprināja. — Tikai... aizgājušo slaucēju vietā citas diemžēl nenāk. Jā jau, kur tie gadi, kopš palicējas spiestas strādāt bez brīvdienām. Priekšsēdētājs kādu laiciņu kļuva, tad nedroši ieminējās:

— Varbūt... vainīgi darba apstākļi?

— Diez vai, — tāds sarunas pārsiens zootehniķei, šķiet, nebija izī pa prātam. — Rezultāti taču mē uz īr atkarīgi vispirms no darba vadītājiem! Kunturu fermā kolektīvs s. Tāpēc arī izslaukumi ir labi. Bet gan slaucējas arī tur strādājošie brīvdienām, turklāt šopavasara pārgājušas uz trīsreizēju atpūtu...

— Hm... — priekšsēdētājs domīgi norūca. — Uz šo novietni neesam tomēr negrib iet strādāt... bet vaina ir tajā mūklājā kūts, kurā priekšā? Lai tam pārklātu, rudenos esot vajadzīga laiva. Zootehniķe paraustīja plecus. Ja priekšsēdētājs tā domā, to lāju, protams, varot aizbērt. Bet darba tas prasīšot? Un vai tāda āšana vispār atmaksāšoties? — lāt tā jau neesot vienīgā ne-

Sadzirdējis pieminam Ruķeļus, priekšsēdētājs kļuva pavisam drūms. Šajā novietnē jau divus gadus nedarbojas skrāpju transportieris un kūti, kurā mitinās simt govju, tīra viena sieviete, ar dakšām piekraujot vagoneti.

— Sakiet, kāda jēga labot transportieri, ja nevar dabūt mehāniķi, kas to pastāvīgi apkalpotu! — viņš ērcīgi iesaucās. — Tik un tā mēsina atkal sabojāties...

— Tā jau nu ir, — zootehniķe atkal piekrita. Vēl jo vairāk tāpēc, ka pašai bija neatspēkojams arguments. — Pat ja izdotos dabūt mehāniķi, tas vēl negarantētu tehnikas nevainojamu darbu. Vilpulkās, kur ir vietas divsimt govīm... Jūs taču zināt...

Protams. Kā gan lai priekšsēdētājs to nezinātu! Šoreiz viņš saviebās kā no zobu sāpēm. Jā, Vilpulkū kūti mehāniķis ir katru dienu. Bet arī tur pietiek visādu nebūšanu. Te pludo dzirdināmās blodiņas, te aizsērē padeves sistēma... Pat piena trauku skalojamais ūdens reizēm ir tik brūns kā kafija. Un ko mehāniķis tur var darīt, ja vainīga aka, no kuras ūdens tek reizē ar smiltīm?!

— Hm... Tad jau iznāk, ka taisnība laikam ir jums. Mūsu bēdās vainot darba apstākļus diez vai būtu prātīgi. Un tomēr... Tomēr īstais posta cēlonis mums ir jāatrod. Citādi...

Kaut gan priekšsēdētāja balsi skanēja drīzāk izmisums nekā draudi, šis mājienš jūtami uzmundrināja viņa sarunas biedri. Galvenā zootehniķe sasprindzināja visus savus garīgos spēkus un... ilgi meklētais cēlonis uzreiz bija rokā.

— Vai zināt, — viņa priecīgi iesaucās, — ja cilvēki negrib nākt pie mums strādāt, tad vainojama ir slikta satiksme. No Vilpulkas ciema uz Rūjienu katru dienu taču iet tikai viens vienīgs autobuss!

Atbilde uz liktenīgo jautājumu tādējādi bija atrasta. Pie tam spoža atbilde! Reizē — ērta un pat zināmā mērā patiesa.

Būtībā šai atbildei ir tikai viens siks defektiņš. Ja republikas auto-transporta uzņēmumi kādreiz strādās nevainojami, kam tad biedri Strazdiņš un Dreimane, tāpat kā vēl viena otra kolhoza vadītāji, uzvels vainu par lopkopju kadru trūkumu?

— PAR MANTU NO LETES APAKŠAS DĀRGI JĀMAKSĀI

A. MUKĀ

— CIK BRĪNIŠĶĪGA SAJŪTAI KĀ PĒC LABA SKANDĀLA.

U. MEŽAVILK

— VAI SUNĪTI IELAIIDI
— PA PUSEI...

E. OLE

«SEZONAS SLEĢŠANA».

Kā top izrāde

Dzīvu aktieri jūs, domājams, visi esat redzējuši. Bet vai zināt, kā top izrāde? Dažkārt tas notiek tā.

— Biedri, biedri, veicīgāk uz skatuves! Mēģinām trešo ainu! Zootehniķis Jānis atnāk uz fermu pie slaucējas Baibas. Jāni, Baiba — pa vietām! Greizsirdīgi mauj govīs!... Kur ir govīs? Pēterson, kāpēc tu klusē, kad ar tevi runā? Murmulī, mēs taču norunājām, ka govīs būsi tu! Ak tu gribi mūsu laika-biedru tēlot? Govīs, Pēterson, arī ir mūsu laikabiedrs! Saprati? Mauj, kaut tevi kliba ķēve saspertu!

Paklausies, Pēterson, kur tu esi sastapis tik mēnessrēdīgu govī? Kur? Mūsu fermā?... Draudziņ, tu taču esi rekordists! Baiba no tevis divdesmit litrus piena izslauc. Divus izdzer pati, bet divdesmit divus sūta uz krejotavu. Apjēdzi? Nu tad — mauj!

Santa Maria, mamma mia, nu ko tu idi? Tu taču esi pirmrindas govīs, tev medaļa kaklā karājas! Pārliecinī sevi, ka esi govīs, saplūsti ar šo govī! Ko nozīmē — nevaru? Tu esi pašdarbnieks, tev viss jāvar! Es kautu līdz trīs! Viens... divi...

Pēterson, draudziņ, tu taču mauj kā ar ceturtās klases skābsienu barots? Kur ir tavs spēks, kur ir tava kaisle? Nav? Pazudusi? Jā, tas ir briesmīgi. Zinu. Bet jāmauj būs tik un tā! Ak nevari, tev ir cita psiholoģija? Nu tad meties četrāpus, lai psiholoģija mainās! Lūk, tā, uz visām četrām! Nekas, gān es iztaisīšu no tevis pilnvērtīgu lopu!

Nu, kā tu tagad jūties? Nelūri Baibai uz kājām, skaties uz mani! Jūti dzimstam sevi dzīvnieku? Jūti, bet ragu trūkst? Nekas, gan vēl uzliks... Aste? Kāda aste? Mīlais dievs, Pēterson, kam tev aste? Mušas atgānāt? Ko vēl negribēsi? Un, lūdzu, beidz stridēties! Mauj taču!

Pēterson, man no tavas maušanas šermuļi pār kau-

liem skrien! Tā tu visu publiku izbaidīsi! Zini, pamēģināsim pēc Staņislavska sistēmas. Iedzīvoies tēlā... Kas tu esi? Pētersons Jānis Jāņa dēls? Aizmirsti! No šī brīža tu esi Latvijas brūnā vārdā Pārsla. Nē, tēva vārda tev nav... No kā tu esi cēlies? No kalpotājiem? Murmulī, kur tu esi sastapis govī, kas cēlusies no kalpotājiem? Iegaumē, tavs tēvs nebija govīs. Hm... Tēvu tu vispār nepazīsti...

Viss skaidrs? Braucam tālāk! Jānis atzīstas Baibai mīlestībā. Atskan griezīgs māviens. Pēterson, mauj taču! Labi, Pēterson! Bet vai nevarētu vēl vairāk kaisles, vairāk ilgu? Pamēģini vēlreiz! Kāpēc tu klusē un grozi galvu? Ko tu meklē? Ko??? Kādus krūsturus? Pēterson, nemulķojies! Tava govīs uz balli neies un arī krūsturi ballēs sen vairs nav modē!... Ak, tu kautrējies? Mīļo, labo Pēterson, bet tev taču nekā slēpjama nav... Ir? Kur? Tur?... Mulķības, mulķības un vēlreiz mulķības, Pēterson! Tu taču esi cilvēks, tavs tēvs bija cil... Kā? Tu savu tēvu nepazīsti? Es pats tā esmu teicis? Pēterson, atpoci, tu neesi govīs, tu esi pašdarbnieks...

Murmulī, kāpēc tu manu svārku stūri zelē? Pēterson, neniekojies taču, dzirdi? Zinu, ka tu esi iegājis tēlā, bet tagad nāc laukā! Mēs tūlīt beigsim mēģinājumu, tu iesi mājās pie sievas... Uz kādu fermu? Tev nāc virsū slaukšanas reize? Pēterson, izbeidz! Es tev aizliedzu reiz par visām reizēm!... Mīlais, labais cilvēks, stāvi rāms, rāms, ka tev sakal Nebadies! Biedriši, mīlie, savaldiet to nenormālo, viņš, nūdien, mani nobadīs! Un beidzam mēģinājumu! Pētersons ir traumēts, citas govīs rezervē nav, rīt govī tēlos... Biedri, biedri, kurp jūs visi?

Bez govīs taču nebūs nekādas izrādes...

A. GRABULIS

BEZ VĀRDIEM.

I. ME

«DADŽA» KONSULTĀCIJAS

JAUTĀJUMS. Ko Olaines plastmasu strādnieces katrā laikā un nēterobežotā va saņemti savā kopmītnē Mendeļejeva ielā 47-

ATBILDE. Rūpnīcas enerģijas resursu priekšnieka Groskopa solījumu, ka silto kopmītnē būs katru dienu.

JAUTĀJUMS. Un ko šīs kopmītnes iedzīvotāji nevar saņemt regulāri un pietiekamā daudzumā?

ATBILDE. Silto ūdeni.

JAUTĀJUMS. Vai par preces apskatišu jāmaksā?

ATBILDE. Bauskas universitāteskalā tādā pastāv: ja pircējs vēlas pielaiķot bikses viņam vispirms jāsamaksā preces vērtība.

JAUTĀJUMS. Vai Rīgas pilsētas 16. rajonā ir sanitāri epidemioloģiskā stacija?

ATBILDE. Tā paša rajona Dzīvokļu priekšnieks K. Jaroševskis acīmredzot uz tādas iestādes nav. Katrā ziņā šīs stacijas dokumentu Nr. 1673, kas datēts 1974. gada un kurā konstatēts, ka Auces ielas 3. mājā vīdētājam nav piemērots apdzīvošanai, viņš par derīgu.

D

— KĀPĒC VĒL NESĀKAT RAŽAS NOVĀKŠANU!
— GAIDU RIKOJUMU NO AUGŠAS.

I. MEL

ŠĻUKŠANAS TRASE

Reportāža

E. RUSMANIS

BEZ VĀRDIEM.

E. RUSMANIS

Uzmanību, cienījamās klausītājas un godājamie klausītāji! Sākam mūsu reportāžu no Bauskas. Te jau ilgāku laiku rezultatīvi darbojas jauna sporta veida — šļūkšanas — sekcija. Starp citu, šis sporta veids mūsu republikā ir ļoti maz izplatīts. Tā būtu var definēt kā virzīšanos pa slīpni uz leju. Šļūkt mēdz gan pa vienam, gan arī vairāki cilvēki reizē. Pēdējais ir tā sauktais grupveida nošļūciens. Šādā gadījumā komanda parasti trauc lejup kopā ar darbinīcu, cehu vai pat — tas notiek gaužām reti — kopā ar veselu uzņēmumu. Un, lūk, tieši par tādu nošļūcienu pastāstīsim šīs dienas reportāžā.

Bauskas šļūcekļkomandas treneris ir Latvijas Patērētāju biedrību savienības Galvenās ražošanas pārvaldes priekšnieks Guzanovs, kapteinis — rūpkombināta direktors Sietiņš.

Pati šļūkšana, kā būsit noprātuši, nav vienas dienas process. Tā ilgst mēnešiem, pat gadiem. Tāpēc reportāžai izvēlējamies dramatisku brīdi, kad komanda sasniegusi sevišķi bīstamas liknes un krasus pagriezienus...

Gods, kam gods, treneris saprot, ko nozīmē laba fiziska sagatavotība, un tāpēc jau laikus pieņēmis tālredzīgu lēmumu. Viņš sāka sistemātiski samazināt rūpkombināta apgādi ar jaunām mašīnām. Lūk, daži skaitļi: 1971. gadā jaunās tehnikas iegādei izlietoti 33,2 tūkstoši rubļu, 1972. gadā — 24,9 tūkstoši rubļu, bet 1973. gadā — 22,7 tūkstoši rubļu. Šogad no 14 pieprasītajām mašīnām un iekārtām biedrs Guzanovs savai Bauskas komandai iedalījis tikai trīs. Kā redzat, komandas locekļiem muskulatūras atslābums nedraud, jo viņu fiziskā piepūle tikpat kā nemazinās.

Un, patiesi, kur vien skaties, vai tas būtu etiķa vai konfekšu — saldo «Goliņu» cehā, visur jopro-

jām valda roku darbs. Starp citu, treniņi konfekšu ceha komandas dalībniekos attīsta arī citas sportiskas īpašības. Cehs iespiests tik šauros gaitēnos un kambaros, ko turklāt vēl izmanto kā gatavās produkcijas noliktavu, ka, te pārvietojoties, cilvēks iegūst izcilas manevrēšanas un šķēršļu pārvarēšanas iemaņas.

Komandas loceklis, ilgāku laiku pāstrādājis konservu cehā, domājams, ne bez nolūka iekārtots barakas tipa ēkā ar sevišķi zemiem griestiem, iegūst tādu rūdījumu, ko varētu apskaut jebkurš sporta meistars. Kas izturējies krasās gaisa mitruma un temperatūras svārstības šinī ražošanas korpusā, tas vairs nebaidās ne no tropu svelmes, nedz no Arktikas sala.

Par treniņu apstākļu uzlabošanu Bauskas rūpkombinātā tiek gādāts ne tikai vecās, bet arī gluži jaunās telpās. Lūk, piemēram, redzams tikko uzslēpts šķūnis, kam spārns vainags. Šajā telpā paredzēts glabāt taras kastes, ko iekraus un izkraus bez jebkādas mehanizācijas, tādējādi vēl vairāk veicinot sportistu spēka un veiklības izkopšanu.

Radīdams šādus, gandrīz ideālus apstākļus, treneris panācis, ka sistemātiski mainās komandas sastāvs, kas acīmredzot piešķir tai svaigus spēkus. 1973. gadā vien kadru mainība Latvijas Patērētāju biedrību savienības Galvenās ražošanas pārvaldes Bauskas rūpkombinātā sasniegusi 54 procentus! Lūk, cik lieliskus priekšnoteikumus Guzanovs radījis šļūkšanas sporta attīstībai.

Bet tagad varbūt palūgsim, lai pats treneris veltītu mums dažus vārdus!

— Biedri Guzanov! Kā veicas? Vai viss rit gludi?

— Kur nu Cilvēkiem trūkst entuziasma. Komanda un tās pašreizējais kapteinis spurojas pretī. Negrib vairs tālāk šļūkt. Un trenēties arī negrib...

— Hm. Tādā gadījumā vārdu komandas kapteinī dzu, biedri Sietiņ! Kā jūs rojat tik nesportisku nost

— Teikšu atklāti, mums nav sirdslieta. Dau prātāk mēs nodarbotos e kāpšanu. Bet šai nolūkā e jadzīgi pavisam citi priekumi. Treniņu apstākļi, būtu radikāli jāmaina. Visa cojušās ēkas un mašīnas e aizstāj ar tādām, kas atbilst dienu prasībām. Mazraži dārgais roku darbs jālikvī nēmums jāapgādā kaut va nīmāli nepieciešamo ūde tvaika daudzumu. Cilvēkie dzētu radīt kaut cik pieņe sanitāros apstākļus...

Diemžēl sarunas ir un pē kai sarunas. Šļūkšana turpin pēc pārskatos, kuri šai g mums aizstāj gaismas tabl pēc cita parādās uzraksti:

«Triju gadu plāns prod realizācijā izpildīts par 8 centiem.» «...Darba ražīgu pašā laika posmā sarucis 1 procentiem.» «...Vienlaiki tami pieaugusi pašizmaksa mazinājusies peļņa. No 1 rubļu 1971. gadā līdz 67 000 1973. gadā.» «...Šā gad mājā ceturksnī uzņēmums s jīs ar zaudējumiem...»

Tādi nu ir šļūkšanas rez Bet cik ilgi tos vēl var kā Turpat blakus Bauskas rūpk nātam taču atrodas Mēmel ja nu, nedod dies, visa komar kārtējo kapteini priekšgalā iešļūks, ko tad? Tad... t Diezvai pat godājamais tr tad paliks sausā...

Paldies par uzmanību!

Reportāžu vadīja

K. VEK

ALEVS
(Pikkers)

SKRŪVĪTE

— Atvainojiet, vai šis floskvīcs ir jūsu?

— Mans.

— Jauka mašīnīte, ko?

— Nav nekādas vainas.

— Redzat, man... khm...

am istam autoīpašniekam tu ko pārdot...

— ???

— Nu kaut vai šo te...

— Kas tas ir?

— Mijā pasaulīt, vai tad tiešām to nepazīstat? Skrū-

Redzat, kāda tai vitne?

ūvīte uz goda.

— Man nevienas netrūkst.

— Nesakiet visl Nevienam

autoīpašniekam šīs man-

tas dažkārt pietrūkst. Ha-ha-ha...

— Paklausieties, galu galā...

— Neapvainojieties! Es pajokoju. Zināt, tas nav viss.

Man vēl ir ko pārdot...

— Proti?

— Vēl viena skrūvīte — lielāka... ha, ha, ha...

— Tas nu reiz ir par daudz!

Zināt ko, es... es... Ko jūs isti gribat?

— Tūlīn pateikšu. (Čukstus.) Man ir divas liekas, pavisam jaunas «Moskvīča»

riepas — stāv tur, aiz mājas.

Puika sargā.

— «Moskvīča» riepas? Un jūs tās pārdodat? Uz muļķa ķerat, vai?

— Neķeru visl Jūsu «Moskvīčam» pakalējās riepas kā pastalas. Piedodiet, ka es tā... Nodomāju — varbūt pirkst.

— Cik tad jūs gribat?

— Par veikala cenu. Es nespekulēju!

— Par... veikala cenu?

— Par veikala. Sievasmāte ieraudzījusi lielu rindu, iestājusies arī un nopirkusi veselas divas. Bet ko es ar tām darišu? Pats kājās vilkšu, vai?

Ne man ir mašīna, ne dra-

giem. Tiklīdz draugs nopērk mašīnu, tas jau tevi vairs nepazīst...

— Es... es nopirku... uz vietas... Iesim ātrāk!

— Iesim, iesim. Bet kā lai jums labāk pasaka...

— Ko tad vēl?

— Redzat, vecētīnš lūdz pārdot arī šīs skrūvītes. Vecs cilvēks — ko tu padarīsi. Es viņam apsolīju — pārdošu riepas tikai tam, kas pirsks arī skrūvītes.

— Sikums! Es pērku arī tās. Cik jāmaksā?

— Piecdesmit?...

— Viņš jau vēl rē vecajā naudā... Prasi, piecdesmit, un punkts! kā tu ar vecu cilvēku dēsi? Vai tad jums, pie ram, patiktu, ja dēladēls sauktu jūs par muļķi? nemsit riepas, maksāriet par skrūvītēm!

— Neko darīt, dodiet tās skrūves. Vasara klāt, riepū nav.

— Redzat nul Un jūs m sākumā neticējāt! Pāris li skrūvīšu taču nevienam

Nabadziņi

Mušenieks bija pirmais cilvēks, ar ko iepazinās, tikko sācis strādāt siera caurumu pēfīšanas institūtā. Redzējis gan šo vīru netiku un pat tagad, kad man aiz muguras jau vesela gada stāžs, vēl nezinu, kāds viņš izskatās. Kasiere tikai ieturēja no manas pirmās algas piecus rubļus un pateica:

— Tas Mušeniekam! Nabadziņš ļoti lūdza izpalīdzēt un samest kādu simtiņu.

«Droši vien tam vīram kāda nelaime uzkuļusies,» es nospriedu, ievērojot, ka arī pārējie kolēģi, smagi pūzdami, atmeta Mušeniekam pa piecītim.

Šī pārliecība nostiprinājās, kad pēc pāris nedēļām kasiere mani palūdza aiznest uz pastu piecdesmit rubļus.

— Tas ir vietējās komitejas pabalsts, — viņa paskaidroja. — Aiz-

sūtiet nabadziņam, varbūt šis nieciņš viņu uz kādu laiku paglābs.

— Jā, tāda, lūk, ir dzīvīte! — nesot pārvedumu uz sakaru nodaļu, drūmi prātoju. — Šodien tu esi stīprs un vesels, vari svilpodams strādāt un pelnīt sev iztiku, bet pēkšņi gadās kāda nelaime, teiksim, slimība vai autokatastrofa, un guli nu mājās kā nabaga Mušenieks!...

Kad arod biedrība saņēma ceļazīmi uz atpūtas namu, es pirmais ierosināju to piešķirt Mušeniekam.

— Pareizl Vīram jāatpūšas! — kolēģi mani atbalstīja. — Citādi viņš mums galīgi pazudīs.

Kad mūsu institūtam piešķīra ceturkšņa prēmiju, direktors atvēlēja Mušeniekam pašu apaļāko summiņu.

— Šajā ceturksnī gan, nabadziņš, darbā tikpat kā nav rādīties, — šefs taisnodamies plātīja rokas. — Bet

tāda ķibeles katram var gadīties. Gan jau atstrādās!

Kad pienāca Mušenieka dzimšanas diena, visi bez liekas runāšanas iedeva kasieri pa desmitniekam un teica:

— Lūdzu, ielieciet aploksnē un pasniedziet jubilāram. Nauda, nabadziņam, tagad var noderēt...

Bet tad (tas notika gada beigās, mēs visi sēdējām šefa kabinetā un spriedām, ka nebūtu slikti pāris simtiņus no direktora fonda līdzekļiem piešķirt Mušeniekam) pēkšņi ierunājās mūsu kolēģis Utenieks:

— Pietiek palīdzēt Mušeniekam! — viņš teica. — Atmetiet beidzot arī man kaut ko!

Visi institūta ļaudis bija sašutuši par tādu netaktisku izlēcieni.

— Tu taču pats zini, ka Mušenieks nevar dzīvot no aldzības vien, — ka-

siere paskaidroja. — Viņai sarnīca jūrmalā, kas katru se uzpucē kā cimperlīga jau. Viņam ir mašīna, ar kuru kā ar mazu bērnu. Viņam laiva, kas arī prasa uzme naudu rij kā gatavais kroks beidzot, nabadziņam ir trīs vienai viņš atdod aldzību, b maksā alimentus...

— Arī es esmu nabadziņš man ir trīs sievas! Negribēju uztraukt! — Utenieks histēris dzās. — Arī man ir mašīna un nīca, jahta un motorlaiva! Bet es vēl būvēju somu pirti! V domājāt, ka man no tās nēl ņas atliek arī maizei? Smie Paskatieties, kā es esmu nov

Tagad mēs palīdzam ar nabadziņam.

SKURSTENŅU MĪKLA

Revīzijas komisijas pārstāvis Rēzeknes rajona kolhoza «Mirmij» valdes locekļu sirdis varēja iepriecināt visai maz, jo viņš teica apmēram šādus vārdus:

— Man jums jāziņo par kādu ne visai tikamu atklājumu. Kā jau tas pienākas, nesen pārbaudījām degvielu atlikumus. Noskaidrojās, ka radies iztrūkums. Ko un kā darīt, to nu tad arī izlemiet.

— Jāspēr enerģiski soļi pret benzina šķiltavu īpašniekiem un lietotājiem! Viņi aizpīpēšanas dēļ piesavinās mašīnām domāto degvielu... — ierunājās viens no sēdes dalībniekiem. Otrs jau grasījās pacelt jautājumu par šķiltavu ražošanas un pārdošanas ierobežojumiem. Taču sākušos diskusiju pašā dīglī aplāpēja revīzijas komisijas pārstāvja replika:

— Runa ir par tonnām!

To pilnīgi apstiprināja pārbaudes akts: šā gada 21. janvārī trūka 1926 kg benzina A-72 un 892 kilogrami benzina A-76.

— Pienācis brīdis, kad jādomā pareizā virzienā, — kāds valdes loceklis beidzot teica. — Kas mums ir? Iztrūkums. Kā nav? Benzina. Kas jādara? Trūkstošais benzīns jānoraksta. Ne mēs pirmie, ne pēdējie, kas līdzīgus iztrūkumus noraksta skurstenī.

Un, lūk, ar vieglu sirdi kolhoza «Mirmij» vadītāji iešuva grāmatvedības vākos attiecīgus dokumentus. Te varētu jautāt, vai autors tiešām ir pārliecināts, ka šī operācija notikusi bez sāpēm? Visnepārprotamāko atbildi uz šo jautājumu devusi pati kolhoza «Mirmij» valde. Šā gada martā notika atkārtota degvielas inventarizācija. Un atkal revīzijas komisija konstatēja iztrūkumu. Šoreiz tas bija 1170 kilogrami benzina.

— Ko darīsim? — valde atkārtoti apsprieda mīnēto nebūšanu. — Kā tur bija pagājušajā reizē? Ak tā, norakstījām... Nu ko tad vairāk? Vai mums skursteni trūkst?

Norakstīja arī šo iztrūkumu. Bez īpašiem secinājumiem un galvas laužīšanas. Tiesa, abi šie gadījumi zraisīja prokuratūras iebildumus. Rajona Lauksaimniecības pārvalde šajā sakarā pat saņēma attiecīgu iesniegumu. Taču arī šī iestāde neko tālāk par notikušā fakta konstatēšanu nav tikusi. Līdz ar to jautājums par nepamatoto degvielas norakstīšanu it kā palicis karājoties starp debesīm un zemi.

Bet kas tad ir aprakstīto notikumu istie vaininieki? Vai tiešām to zina vienīgi skursteni? Šo nelielo mīklu mēs tad arī piedāvājam minēt Rēzeknes rajona Lauksaimniecības pārvaldes darbiniekiem. Un, teiksim atklāti, nebūs nekāda nelaime, pat ja viņi to minēs darba laikā.

O. MARCIS

Senu joki

— Nesaprotu, kā tu vari saglabāt savas brīnišķīgās marinētās sēnes! Pie tevis taču nāk tik daudz ciemiņi!

— Es, redzi, celdama sēnes galdā, nekad neaizmirstu ieminēties, ka baravikas no mušmīrēm tikpat kā neatšķir.

— Es pazīstu apšu bekas, sviestbeciņas, bēgailenes, cūcenes... — Katrīnes tante lielās.

— Ehl — viņas kaimiņš atmet ar roku. — Es vienu pašu sēni, kas atrodas pie Pleskavas, trīsdesmit astotajā kilometrā, un man ar to pietiek.

— MAMM, MĒS AR ARMĪNU ŠĶIRAMIES!

Pazīstamais literāts Pumpītis teica:

— Lai kļūtu par rakstnieku, psiholoģija jāapgūst visos sīkumos. Rīcības motīvi, raksturu loģika un, vispār, cilvēka iekšējā pasaule. Cik sirnu matu tas man ir maksājis! Toties tagad ikviens cilvēks man tikpat kā uz delnas... Protams, ar gadiem arī jums radīsies pieredze. Tikai nesēdēt, rokas klēpī salicis! Strādāji, vērojiet, analizējiet! Savu padomu es jums neļiegšu...

Pumpītis izteiksmīgi palūkojās pulkstenī. Jaunais autors Godiņš piecēlās, izvilka no kabatas pudeli konjaka un, kautrīgi smaidīdams, nolika to uz galda.

— Kas tas? — Pumpītis sarauca uz acis.

— No manis... Tā teikt, par labo sirdi... Par iecietību...

— Tūlīt pat aizvāciet! Nekavējoties!

— Ticiet man, es neko jaunu... Tikai aiz cieņas...

— Dieva dēļ, ātrāk aizvāciet pudeli!

— Nekādā gadījumā!

— Labi! Tad es par to samaksāšu, — rakstnieks izvilka no galda atvilktnes desmitnieku un iegrūda to jaunā autora svārkus kabatā.

Pēc nedēļas Godiņš atnesa vēl dažus sacerējumus, saņēma veselu kaudzi padomu un, kādu brīdi paminstinājies, nolika uz galda celofāna maisiņu.

— Lūdzu... Tā ir pūkainā šalle. Retā manta!

— Vai jums prāts? Nē, nē, un vēlreiz nē!

— Jūs mani apvainojat! Gribēju sagādāt jums mazu pārsteigumu. Skrēju, meklēju...

— Labi. Es to šalli pārku. Te būs piecdesmit rubļu.

Drīz vien Pumpītis no sava jaunā kolēģa jau bija nopircis drānas atgriezum, kinokameru un senu rokassprādzi. Reiz, ieradies kārtējā vizītē, Godiņš bez ceremonijām atstāja rakstnieku no durvīm un iegāja kabinetā.

— Paskatieties tikai uz šo brīnišķīgo japāņu statueti! Divpadsmitais gadsimts! Josida Matumura! Emaljas noslēpumu autors paņēmis līdzī kapā! Ar visdziļāko cieņu... Par jūsu labo sirdi. Par iecietību...

Pumpītis jau grasījās iet pēc naudas, kad atskanēja zvans un kabinetā ienāca vēl divi vīri.

— Mēs no kriminālizmeklēšanas daļas! — viņi parādīja savas dienesta apliecības.

Kad Godiņu aizveda, milicijas darbinieks Pumpītim pačukstēja:

— Slīpēts psihologs, šis tipišs, vai ne?... Nu, nu, nesarkstiet! Neesat jau vienīgais, kas šitā izblamējies...

M. DIMOVS

Julians gul uz vēdera smiltīs. Tajās ir akmeņi, un viens akmens visu laulians labprāt būtu tagad pagriezies otrādi un sauļojis vēderu, taču iespējams, saule spīdēs acīs, bet saulesbrilles vakar paņēma Anatols. Julians domā. «Paņem brilles un neatnes atpakaļ. Varbūt ar manām brīreiz gul kaut kur un sauļo vēderu, bet blakus Elvīra... Elvīra...» Jul izrunāt šo vārdu, bet nevar, mute iespiedusies smiltīs... «Cūcībal! Tas tāpēc, ka Anatols paņēma un nav atnesis atpakaļ brilles.» Julianam kļu: Kāda ironijā! Kaut kur tuvumā čalo ūdens, dzied putniņi, bet viņam mutes smiltīs, nav pat iespējams izrunāt Elvīras vārdu. Julians nekād noticēt, ka tā viņam varētu iezāgēt tas niekalbis Anatols, kas vienu pus: diviem nevar izdzert un pēc katras glāzes ēd mencu tomātu mērcē. N vienreiz Julians pierādīs, kas viņš ir. Par spīti Anatolam viņš tomēr pagrie saujos vēderu bez brillēm uz acīm. «Kāpēc nav spēka pagriezties?» Julai «Vai tiešām tās būtu pagīras?» Tikai tagad Julians atceras, ka Elvīra, sadzēra ar viņu, tomēr džinsus apsoltīja sagādāt Anatolam. Tad jau i viņš pašreiz nevis sauļojas, bet izgul pagīras. Bet tādā gadījumā kāpēc bez kreklā? Tāpēc, ka Anatols viņam to droši vien ir novilcis, lai a Elvīru uz balli. Tas nu par traku! Anatols ir aizgājis uz balli ar Elvīru, kreklus un ar viņa saulesbrillēm! Titāniskā piepūlē Julians paceļ vēl izņemtu akmeni, kas kļuvis neciešams. Pie pirmās izdevības viņš to metis lam. Cūcība — akmens vietā Julians satausta savas saulesbrilles metāla Julians grib uzlikt brilles uz acīm, bet nevar vairs izbrīvēt roku, tā sa pusnovilkta kreklā. Ar pārcilvēcisku gribasspēku Julians atrauj muti no un atver acis — viņš gul kaut kur nepazīstamā apvidū. Pāris soļu tā Anatols. Kur palikusi Elvīra? — to Julians grib tagad zināt.

A. R

NO SKOLĒNU SACERĒJUMIEM

«Rakstnieks Sārtaputna tēlā, parāda tipisku ģimenes jaučēju, kuru Oskars atmasko un piespiež pie sienas, vētras laikā braucot laivā uz Rīgu.»

«Anīta ir parādīta kā sieviete, kas beigās saprot, ka nav vienīgā, kurai patīcis Oskars, tāpēc arī sāk palīdzēt veco laivu vilkt krastā, lai nodotu remontā.»

«Dzims un Bundžiņa ir tā laika darba kavētāji, ko mūsu dienās kolektīvs pāraudzina.»

«Žils Verns saraksta daudz un labu fantastiku, bet mūsdienu raķešiem līdzī netiek.»

Norakstījis O. RUTKS

— KO NU TEIKSIET, PĀRVALDNIEK!
— TĀS TE IR CELMENES, TUR TINTENES...

DĀVANA DZIMŠANAS DIEN

Kurš gan negrib dzimšanas dienā saņemt d Tādu savādnienu droši vien nav. Cita lieta, ka cer uz vieglo automašīnu ar veselām seņ rezerves riepām, otrs sapņo par kafijas aut no kura tecētu konjaks, bet trešais vēlas, lai uzdāvina papagaili, kas prot nosaukt sešus la sportloto ciparus.

Talsinieka Jura Putna vēlēšanās bija pietic Viņš sapņoja par cūku. Pat ne par dzīvu, b nokautu. Jā, bija tāda vājibiņa Jurim Putnar strādā Talsu gaļas kombinātā.

Bet vai kibernetikas laikmetā kāds saprati tronomisku sapņu pārņemtu dvēseli? Kur nu! I nam pat prātā neienāca, ka Juris savā dzim dienā gaida tieši tādu dāvanu. Un tāpēc, jo nāca Putna dzimšanas diena, jo drūmāks un mierinātāks viņš kļuva.

«Neredzēt man cūku kā savas ausis,» skumji nopūtās. «Uzdāvinās atkal kādu matu... Un man taču viena grāmata jau i cūkas nav...»

Kad līdz dzimšanas dienai bija atlikušas tika desmit četras stundas un nekas neliecināja, ka babiedri gatavotos Putnam dāvināt cūku, nā jubilārs nolēma rīkoties pats.

«Kur tas teikts, ka jubilārs nevar pats pasniegt dāvanu, pēc kuras ilgojas viņa sirds?»

Sagaidījis pusdienas pārtraukumu un pārlu jies, ka darbabiēri aizgājuši pusdienot, Putns vijās kautuvē, izmeklēja sev dāvanu pēc sirds kas, ievēla to ķerrā un aizstūma uz savu ceļ

Bet kauta cūka nav puķe, vāzē neieliksi. Na konfekte, kabatā neiebāzīsi.

«Nekas, no lielas dāvanas maziņu vienmēr iztaisīt,» Juris beidzot nosprieda, pakēra naz priecīgi svilpodams, sāka bekonu sadalīt.

Bet vai tad kibernetikas laikmetā kāds sa saptotāja dvēseli? Kur nu! Kolēģi, kas droši vie: bija sataisījušies jubilāram dāvināt vēl kādu matu, līdz sirds dziļumiem sašuta par Putna p dāvināšanās nodomiem un par tiem paziņoja cijai.

Tagad paši saprotat, kāda velte gaida na Putnu. Bet kam tu, cilvēks, sūdziesies? Pats sev tādu dāvanu sagādāja...

MOTORIZĀCIJAS LAIKMETA ENĢELĪŠI

— CERAMS, KA ŠODIEN ATKAL LĪS...
— JĀ, CERAMS...

Ikviena māte uzskata, ka viņas bērns ir vislabākais, visskaistākais, visgudrākais. Vārdu sakot, enģelītis. Bet enģelīši, kā zināms, bez spārnēm nav iedomājami. Tādēļ ikviens mamucītis no rītiem kategoriski uzstāj:

— Papucīt, aptausti mūsu enģelim muguriņu, vai viņam jau neaug spārniņi...

Papucītis tausta, bet spārniņus nejut. Taču mamucim unāt pretī nav pieņemts. Mamucis kā nekā ir sieviete, un ar sievietes domām allaž jārēķinās.

— Augt jau aug... — papucītis saka. — Tikai pagaidām tie vēl ir mikroskopiski mazi...

— Ai, papucīt! — mamucis nobīstas. — Mikroskopiski mazi — tas ir ļoti, ļoti slikti... Tātad bērna organizmā kaut kā trūkst. Varbūt tajā trūkst putna piena?

Bez šaubām, papucītis tūdaļ skrien meklēt putna pienu, bet kur nabadziņš šo pienu lai ņem? Veikalos cauti putni ir, bet putna piena nav. Arī piena pietiek, bet tas ir govju piens...

Un tad papucītis kļūst domīgs. Un pēc pamatīgām pārdomām secina, ka mūsdienu tehnikas laikmetā spārnus var aizstāt iekšdedzes dzinējs. Šādu pārdomu rezultātā pa Madonas un daudzu citu rajonu ceļiem ar mopēdiem sāk tarkšķināt un plarkšķināt mazgadīgi enģelīši. Bet mamucīši dziļā sajūsmā raugās uz šo laikmeta cienīgo ainu.

— Es savam dēliņam gan mopēdu, gan motociklu nopirku, — priecājas padomju saimniecības «Cesvaine» slaucēja Vija Heisele. — Motociklu viņam gan braukt vēl nedodam, bet trūkt puikiņam nekā netrūkst...

— Viss, kas zēnam nepieciešams, viss, ko vien puičīti vēlas, viņam tūdaļ tiek iegādāts, — piebalso Madonas Sadzīves pakalpojumu kombināta trikotāžas ceļa audēja Maiga Zača.

— Mūsu Imantiņam jau to rubliņu allaž ir diezgan... — viņa māte Bronislava Resne piebilst. — Kabatas naudiņa puisītim vienmēr ir līdzi...

Teiktais liecina, ka bērna organizms attīstās normāli. Enģelītim ir nodrošināta laimīga un bezrūpīga bērnība plus vecāku iegādātais mopēds. Un bērns tarkšķina tikmēr, līdz kļāšu audzinātāji ir spiesti secināt:

«Začs Juris kavējis stundas, par ko ziņots vecākiem, bet panākumu nav bijis, jo var savanīt tikai māti. Un tai nav tik liela ietekme kā tēvam.»

«Valda Heiseļa māte par dēla mācību darbu un disciplīnu rūpējas maz, aizbildinoties ar lielu noslogotību darbā.»

«Vecāku līdzdalība Lorda Burkeviča audzināšanā nav jūtama. Patēvs aiztur Lordu mājās, uzskata, ka zē-

nam nav nepieciešama izglītība, naudu varot pelnīt arī bez tās...»

Taču mamucīši un papucīši saprot, ka nevar no enģelīša prasīt pārlietu daudz. Enģelīšiem jau tā ir grūta dzīve — namu pārvaldes viņus audzina, klases kolektīvs audzina, autoinspektori audzina, bērnu istabas audzina... Pat Madonas rajona patērētāju biedrību savienības vairumtirdzniecības bāzes kolektīvs aktīvi iekļāviēs šai audzināšanas procesā!

— Mūsu bāzei enģelīši laidīsies pāri un mēs dzirdēsīm tikai spārnu švikoņu, — direktore Valentīna Burķīte spriež un tāpēc žogu nevis nostiprina, kā pieklājas, bet atstutē ar mietu. Tā teikt, lai enģelīši jau no bērnības mācās pārvarēt kārdinājumus...

Taču baltie enģelīši redz, ka teritorijā zem klajas debess stāv un rūsē gluži jauni mopēdi, un jaunās, rezerves daļas alkstošās sirdis nespēj izturēt šādu skatu. Enģelīši Imants Rubenis, Juris Začs, Lords Burkevičs, Valdis Heiselis un vēl vairāki citi izrauj mietu, nogulda sētu un aizstiepj prom četrus mopēdus ar visām kastēm. Un pēc tam aizstiepj vēl sešus mopēdus. Arī ar visām kastēm. Bez jebkāda riska, jo — bāzes štatu sarakstos sargi ir, algu sarakstos sargi arī parakstās, bet pagalmā... Pagalmā sargu nav. Kāpēc?

— Tāpēc, ka bail! — sardze Jekaterina Gabranova visai nepedagoģiski atzīstas. — Tā vien skaties, ka tumsā nedabū pa galvu. Kārtīga žoga nav, apgaismojuma nav, nekā nav... Ar tādu kārtību un attieksmi pret materiālajām vērtībām mēs izlidosim skurstenī.

Un sargi sēž savā sargtelpā un gaida... Un sagaida, ka bāzes direktore pēc materiālo vērtību pārvērtēšanas ir spiesta ziņot izmeklēšanas orgāniem:

«Trūkst mopēdu par kopējo summu viens tūkstotis trīs simti četrdesmit deviņi rubļi četrpadsmit kapeikas un trīsdesmit pieci velosipēdi nevar tikt realizēti, jo trūkst daļu...»

Un te nu mamucīši beidzot pamana, ka viņu enģelīšiem gaidīto spārniņu vietā uzdīguši radziņi.

— Bet, mīļie, kā tad tā? — mamucīši nesaprot. — Mūsu enģelīši tikpat kā negāja laukā no mājas, braukāja tikai ar saviem personiskajiem mopēdiem, un šē tev! Mēs nekā neesam redzējušas, mēs nekā nezinām, un, ej nu sažini, vai viņi vispār ir tik vainīgi, kā stāsta...

Jo katrai mātei personiskais bērns ir enģelis. Vēl nēni aug vienīgi kaimiņpienēm.

A. BRĀLĪTIS

BEZ VĀRDIEM.

J. B.

BEZ VĀRDIEM.

— RAGI IR SKAISTI, PĀLDIES. BET ĀZIS MANI NEZKĀPĒC NOSAUC ĀMURĢALVUI

— KLIENTI PAZĪST MŪSU IESAIŅOJUMA KASTES UN NEATVĒRTAS SŌTA ATPAKAĻ.

NEGATĪVS PROCESS

Ateljē mēs strādājam trijātā — Janka, Kaža un es. Priekšstāpā vienu dienu no augšas līdz apakšai aizņem vīriešu un sieviešu fotoattēli. Apmeklētāji varbūt domā, ka tie ir mūsu lieliskās produkcijas labākie paraugi. Nē, tie nav produkcijas paraugi. Tie visi ir mūsu izbijušie vadītāji. Bet tas nav svarīgi. Galvenais, ka mūsu bildītes klientiem patīk, un viņi nāk bariem vien.

Nesen mums atsūtīja kārtējo jauno vadītāju — Kreicīti.

— Labdien! — viņš teica. — Tad mēs strādāsim četratā!

Atbildes runas mēs allaž uzticam Jankam. Viņam ir nepabeigta augstākā izglītība un liela mute. Tik iela, ka līdz šim to nav spējis aizsākt neviens.

— Mēs jau strādājam! — Janka atbildeja. — Bet ko darīsīt jūs?

— Es ievirzišu jūsu darbu vajadzīgajā gultnē, — Kreicītis atbildēja.

Janka zīmīgi paraudzījās uz Kažu un parastīja plecus. Kaža uzmeta man skatienu un pasminēja. Es nopiešu fotoaparāta slēdzi un iemūrināju Kreicīti platē.

— Domāju, ka... — Janka esāka.

— Par domāšanu naudu maksā pārvaldē, — Kreicītis paskaidroja. — Vai jautājumi būs?

Jautājumu mums nebija. Viss likās skaidrs.

— Telepāts! — Kaža norūca. Tas ir viņa briesmīgākais lamu vārds. Kreicītis to nezināja. Viņš atzinīgi izsmaidīja Kažam, apmierināti norēķinājās un devās uz pārvaldi, not, ka viņa vadībā ateljē darbs

Spriežot pēc līdzšinējās pieredzes, jaunajam vadītājam tagad vajadzētu mūs pamest pašplūsmā. Tā agrāk vienmēr notika. Vadītāji sēdēja apspriedēs, bet padotie tikmēr rāvēs vaiga sviedros. Taču Kreicītis diez kāpēc izrādījās gluži citāds. Nākamajā dienā viņš atkal bija klāt.

— Pārvaldē man paskaidroja, ka ateljē esot sastopami dažnedažādi negatīvi procesi! — viņš drūmi paziņoja. — Kas tie tādi ir un kāpēc līdz šim nav izskausti?

Janka papņēma kaudzīti negatīvu un pasniedza Kreicītim. Kreicītis uzmanīgi aplūkoja visus pēc kārtas un pamazām kļuva arvien sātāks. Nepieredzējam cilvēkam ir grūti uzreiz samierināties ar to, ka debesis ir melnas, bet koki balti.

— Tā taču ir dzīves nomelnošana! — Kreicītis secināja. — Un tas notiek man aiz muguras? Manis vadītājā ateljē es šādus negatīvus procesus necietīšu! Skaidrs?

— Mēs paši arī cenšamies tos izskaust, — Kaža viltīgi skaidroja. — Agri vai vēl, bet pienāk pozitīvā procesa brīdis, un melnais atkal kļūst melns, bet baltais — balts.

Kreicītis brīdi domāja. Tas bija aizgrābjošs skats.

— Pozitīvais process var palikt! — viņš beidzot izlēma. — Bet negatīvo lai es vairs neredzētu!

Pēc tam viņš pagriezās un devās uz pārvaldi ziņot par negatīvā izskausumu un pozitīvā uzvaru. Kamēr Kreicītis bija prom, Janka darija, ko varēja. Turpmāk vadītājs redzēja tikai pozitīvo un apmierināts berzēja rokas.

— Balts ir balts, un it nekādu

jās. — Starp citu, man teica, ka arī pozitīvais process noritot tumsā. Vai tiešām mums jābistas no dienas gaismas?

Tas jau oda pēc pamatīgas reorganizācijas. Neviens no iepriekšējiem vadītājiem tik tālu nebija ticis, un Kaža centās glābt, kas glābjams.

— Tā ir mūsu darba specifika, — viņš skaidroja. — Dienas gaismā no fotopapīra paliktu pāri tikai čiks...

Kreicītim šāds izskaidrojums bija kā uguns pakulās.

— Manis vadītājā iestādē čiks nav iespējams! — viņš svinīgi paziņoja. — Tāpēc būs tā, kā es teikšu! Kad es vēl vadīju pašapkalpošanās ēdnicu, mēs nojaucām starpsienas starp zāli un virtuvi, lai apmeklētāji visu varētu redzēt. Tagad mēs nojauksim laboratorijas sienas! Nav ko slēpties no cilvēkiem...

Tas nu tomēr bija mazliet par daudz, un mēs sasaucām fotoateljē padomi. Tai ir tiesības lemt un noraidīt. Padomē ir Kaža, Kreicītis un es. Janka viņa lielās mutes dēļ padomē nav ievēlēts un tāpēc bija spiests klausīties aiz durvīm.

— Tā strādāt mēs nevaram! — Kaža ziņoja. — Negatīvus attēlus vairs neļauj, pasūtījumus laikā izpildīt nespējam, bet tagad mums atņems pēdējo glābiņu — fotolaboratoriju!

Pēc tam Kaža pakavējās pie fotogrāfijas attīstības vēstures, iedziļinājās fotoprocesa džungļos un galu galā secināja, ka biedrs Kreicītis ir rīkojies pārsteidzīgi un tālab viņa rīkojums atsaukams.

Kaža runāja, es rakstīju proto-

lišana bija augstā līmenī. Kreicītis cēlās kājās un teica:

— Runāt jūs varat kaut kādā rītam, bet strādnieki sienas izgāzuši!

Mēs satvērām galvas un jām uz laboratoriju. Starpsienas vairs nebija, un strādnieki pasavāca instrumentus. Kreicītis smaidīja un devās uz pārvaldi, not, ka ateljē ir nostājies uz nīzācijas platā lielceļa.

Iespējams, viņam taisnība. Apmeklētājs tagad var pārliecināties ko dara Janka un Kaža. Kažam dara nekā, bet Janka sēž uz sūdzību grāmatu. Ierakstu ir un Janka negarlaikojas.

Taču drīz apmeklētājiem rakstīt sūdzības, jo pilsētā foto ir cik uziet...

— Tas nekas! — Kreicītis — Mēs neiesim neapzinīgās kas pavadā. Mēs audzināsim publiku un vedīsim sev līdzi viņi to nesaprot, lai iet...

— Telepāts! — Janka caurbiem izgrūda savu baismīgākā vārdu, kad kārtējo prēmiju mums parādīja pigu, un devās uz pārvaldi.

— Nu, bāliņ! — Kaža — Tūlīt atnāks inspektors sāksim gaidīt jaunu vadītāju.

Inspektors tiešām atnāca, un jās ar Kreicīti un aizslāja p miglāinām acīm. Taču jaunā tāja mums nav un nebūs. Jā valdē uzskata, ka Kreicītis soli dzīvei pa priekšu.

Un galu galā patiešām — Jā grāfijas attīstība netiek K līdzī, kāpēc šai atpalcībā mūsu pašu fotogrāfiju?

DIKOBRAZ

S. B. S.

ČEHU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

— Ar prieku redzu, ka jūs neizliekaties, bet ka jums flešām ir slikti.

J. MOLINS

Bez vārdiem.

J. KERLESS

— Tad nu, lūdzu, pasteidzies. Ja ja nokavējuši sākumu, lai tad vismaz kā luga beidzas!

NEPRAKTA ŠVAND

— Neticami, cik daudz var pateikt nedaudzos vārdos, bet jābrīnās, cik maz cilvēku to zina...

V. HLAVINS

Bez vārdiem.

M. VAVRO

— Futbolā, mans mīlais, ir jādomā par ko citu, tad vismaz par prēmiju!

NEPRAKTA ŠVAND

— Piedodiet, kādas mušas! Tas, ko jūs redzat uz sienas, ir mana miniatūru kolekcija!

— Kad es biju maziņa, tētis man bieži stāstīja pasakas. Es ļoti labi atceros, kurš tētis tas bija...

— Mocarts tā ir idille, — kad izbrauc uz laukiem Vāgnera — kad

Gāgara un mazliet skumja humoreska

Dzejoļu jau kopš vidusskolas laikiem. Bet istu aicinājumu atdoties mūzai sajutu tieši šovasar, kad pēc medicīnas institūta beigšanas tiku norikots darbā uz Līcišu slimnici. Dažu mēnešu laikā pie rakstiju divas klades pilnas ar dzejoļiem. Par šādu rīcību mani jaunie kolēģi domīgi sprieda:

— Diez kas nav ar viņu...

Diez kas nav, arī es bažijos. Patiesi, tā varēja sajimt pats zem sava gara radīto bagātību svāra. Vajadzēja atbrīvot sevi no sloga, dalīties domās ar citiem. Un tā dzima ideja sarīkot literāru vakaru, pirmo visā slimnīcas vēsturē, pirmo manā mūžā.

Priekšlikums tika uzņemts atsaucīgi. Kā nopratu, braucieni uz somu pirti kolēģiem jau bija līdz kalam, un tagad viņi jūta slāpes pēc mākslas.

Vakars izdevās lieliski. Nav vajadzības aprakstīt manu noskaņojumu, jo ar gara acīm es jau redzēju, kā cilvēki plēšas pēc mana pirmā dzejoļu krājuma, bet jauniņas pārdevējas zem letes organizē pagrīdes tirdzniecību. Jau nākošajā dienā izvēlējās redakciju, kurai būs lemts mani atklāt, un iesākamam nosūtīju tai dažus satiriska rakstura dzejoļus.

Gāja dienas, bet redakcija savu atklājumu nesteidzās afišēt. Tomēr kādu rītu — beidzot! — turēju rokās nepacietīgi gaidīto aploksnī!

«Cien. autor!» (Nekad un neviens nebija mani tā uzrunājis!) «Jūsu dzejā dažviet pavid veselīga humora dzirksts, kas pagaidām gan ir kā vārģa sērķociņa liesmiņa republikas spilgtāko lāpu gaismā! Pamēģiniet savos sacerējumos tikt vajā no «ūdens», pūdiēt vairāk asu domu! Problēmas, ko jūs savos darbos esat skāris, ir galvenokārt pedagoģiska rakstura, kas neatbilst mūsu izdevuma specifikai. Tāpēc minētos darbus diemžēl publicēt nevaram!

Vēlam veselību un sekmes turpmākajā darbā!»

Darbs nevedās. Visu dienu mocijos ar drūmām domām un šaubām. Pievakarē samierinājos un, kolēģu uzmundrināts, nolēmu, ka sacerējumi ir jāsūta uz kādu citu redakciju.

«God. autor!» (Sirds ritms nedaudz paātrinājās.) «Jūsu dzejoļu idejas ir ļoti cēlas, bet jūsu izraudzītie poētiskās izteiksmes līdzekļi šīm idejām der apmēram tā kā mazas cepures lieliem vīriem. Jums vēl ļoti daudz jāstrādā. Pievērsieties vairāk pusaudžu problēmām.

Ar cieņu, Jūsu...

«... Jūsu sacerējumi vairāk atbilstu gados vecākiem cilvēkiem. Bērni nesaprātis, ko simbolizē tītars, kāda loma dzejā ir sivēnam. Tas nenozīmē, ka bērni nebūtu jāmaca abstrakti domāt. Bet šai nolūkā jārada vienkāršāk uztverami dzejoļi. Tikai nenokļūstiet pretējā polā, kur tītars pārvēršas atkal par tītaru, bet govīs mauj kā govīs.

Vēlam veselību! Ar cieņu, Jūsu...

«... Romantisms, romantisms! Raksturīgs katram mūsu dzejniekam-iesācējam. Jūsu sacerējumus lasot, man asaras aizžņaudza kaklu, tomēr izmantot tos mēs diemžēl nevarēsim. Kaut arī jaunieši cenšas visu saskatīt neparastā gaismā, taču pārāk klajš romantisms arī viņiem var kļūt nepatīkams. Apsveicama ir jūsu lieliskā lauku dzīves izpratne!...

Pamazām manas emocijas zaudēja asumu, uz mana sapņu pegaza ādas krājās zilumu kolekcija. Mani kolēģi neskopojās ar uzmundrinošiem padomiem, bet

— Apcerējumus par virtuves skandāli lajos dzīvokļos, par tračiem trolejbusos taino ālēšanas «Putnu dārzā» nepieņem skaldīja vīrs pie galda, nepaceldams ga

— Man ir dzeja...

— Tad otrajā stāvā, — viņš parādīja Tur sēdēja divi. Piegāju pie pirmā.

— Vai par satiksmes noteikumu pār

— Nē, dzeja...

— Pie blakus galdiņa.

Kad nosaucu savu vārdu, abu vīru acīs neslēpta zīpkāre.

— Savas domas mēs jums izteicām vēs

— Bet cilvēki Līcišos taču ir sajūsmā!

— Neapšaubu, katram diletantam ir sa tāju pulciņš, — viens atbildēja, tramīgi mies kolēģi, kas gatavojās iziet koridor kēt...

... Uz ielas apdomāju savu pirmo neveili tikis! Vajadzēja taču sākt ar viņu!

klusībā organizēja totalizatoru, cenzdāmiem uzminēt, pēc cik dienām saņemšu nākošo atteikumu. Taču es joprojām pacietīgi bāzu savus darbus jaunās aploksnēs.

«... Sieviete-māte ir mūsu lielākais dārgums. Bet nepieciešams vairāk iedziļināties viņas būtībā. Kupli mati, zilas acis nedrīkst kļūt par pašmērķi. Jūs labi protat rīkoties ar formu un dažkārt tāni cenšaties noslēpt dziļākas domas trūkumu. Jums ir neapšaubāmas humorista spējas.

Ar cieņu...

Mani aplokšņu krājumi izbeidzās. Kāds pesimists no kolēģu vidus ieteica vairs nekēpāties ar dzeju, lai nepazaudētu savu ārsta kvalifikāciju. Bet es joprojām nespēju samierināties ar atraidīt likteni un, salicis visus dzejoļus bandroles sainī, nosūtīju tos kritiķim, iepriekš aizraidījis ellē pesimistu. Atbilde pienāca ļoti drīz.

«... Jūsu dzeja ir uzrakstīta īpatnējā formā. Teikumi gramatiski pareizi, paši dzejoļi noslēgti, noapaļoti kā pulētas bumbiņas. Bet saturs... Nav nekā tāda, kas liktu bumbiņai lasītāju galvās sprāgt, precīzi trāpīt sāpīgās vietas, aizraut prātu līdz eksplozijā izmesto šķembu lietum, likt domāt, vērtēt, vēl un vēlreiz atcerēties lasīto! Tematikā jūs cenšaties būt universāls, bet tas jūs pazūdina. Jūsu darbi ir mīļi, apaļi, pūkaini, tos gribas rūpīgi ielikt kā tomātus kastītēs — rindu pēc rindiņas, kārtās vienu virs otras, pārsegt ar vilnas segu, lai nosārtojas, piebriest, iegūst atombumbas briesmīgo spēku. Nesteidzieties sūtīt man jaunus darbus, jūsu brieduma laiks vēl nav pienācis...»

— Brauc pats! — galvenais ārsts man ieteica.

— Brauc! — kolēģi mani gandrīz vilksus aizvilka uz galvaspilsētas autobusu.

No autostāsta devos tieši uz tuvāko redakciju.

— Vēlos satikt literāro konsultantu... — kautrīgi burziju rokās portfeja rokturi.

Soreiz bez liekiem pamudinājumiem zināju, kas jādara. Nosūtīju dzejoļus vēl vairākām redakcijām un pacietīgi gaidīju atbildes.

«Godājamais autor!»

Mums ir materiālu pārplīnība. Strādājam ar dubultu slodzi. Daudzi iesācēji uzskata, ka rakstīt prozu un dzeju pusaudžiem ir samērā viegls un mazatbildīgs uzdevums. Ieteicam sākt ar bērnu dzeju!

Vēlam veselību!

— Atceros, — kritiķis atbildēja, kad bij jies priekšā. — Vai jūs jau vesels?

— Es... es nekad neesmu bijis slims!

Viņš neatbildēja un dziļdomīgi turpināj pētīt,

— Jā, sakiet, kāda ir jūsu profesija?

— Arsts-psihiatrs.

Uz galda nokrita lodiņu pildspalva.

— Un nevis... Parādiet darba apliecību! tad tā arī vajadzēja rakstīt! Bet jūs tikai u un sūtījāt adresi: «Līcišu Psihoneiroloģisk nica!» — kritiķis atplauka. — Zināt paši, ar... Nepazīstams un tik nobriedis! Kas gan uzņemties atbildību... Nu apsēdieties, lūdzu diet man šurp savus darbus! Tiri neticami...

Figūras

Kaut arī negribējās, tomēr nācās ar viņu spēlēt. Es, meistars no lielpilsētas, nedrīkstēju izvairīties no spēles ar vietējo slavenību.

Patiesībā biju šeit ieradies citās darīšanās, bet, kā parasti tādos gadījumos, ielūkojos arī šaha klubā. Man pa pēdām sekoja vēsts par manām uzvarām. Ēpēc, paredzēdami sakāvi uz šaha galda, vietējie darboņi gatavojās man iespēlēties darīšanās, kuru dēļ biju atbraucis. Es to ļoti apzinājos, taču, lai būtu kā būdams, nespēju liegt sev rēl vienas uzvaras prieku...

Izložēju baltās figūras. No visām pūēm mūs cieši ielēna skatītāji. Izdāļu gājienu un sāku vērot pretinieku. Tas bija spēcīga auguma vīrs, iēpliku pakausi, pārkāpis piecdesmit gadu sliekni. Pusapli viņam auga ūsas, pusapli ķobijās lūpas, pusapli nokarājās zods. Ļija arī citas pusapliības, bet neskarim tās.

Pēkšņi maņu uzmanību saistīja šaha

galdiņš. Melnie spēlēja, it kā negribēdami, pretinieks acimredzami neņēma vērā bandiniekus un figūras, neko daudz nerēķinājās arī ar mani. Taču tas vēl nebija viss!... Lūk, mans zirdziņš paklupa galdiņa vidū, ļaujot sevi nokaut kā nevarīgu jērul Pēc brīža, it kā aiz neuzmanības, divi mani bandinieki iēčāpoja slazdā, no kura nebija izejas. Metu ciņā laidņus. Viens, it kā ciņas skurbumā, iētriecās tīk dziļi pretinieka rindās, ka viņam atlika tikai nāve vai gūsts; otrs it kā nejauši aizsedza ceļu savai dāmīl Kad turklāt vēl tornis, šis smagais, tālu šaujošais ierocis, iēlauzās melno bandinieku vidū un sāka cinīties kā zirdziņš — izbrīnījos ne pa jokam... Kas par velnu?!... Mans uzbūkuma plāns, manas pavēles tika noziedzīgi sagrozītas. Manas figūras staigāja pašas un darbojās pēc saviem ieskatiem. Pie katastrofas roku pielika pat dāma, uzsākot nevienlīdzīgu ciņu ar diviem melnajiem torņiem un zir-

dziņu. Tā bija tukša varonība, nekam nevajadzīga bravūra, no kuras nekādi nespējam atradināties.

Vēlīgi es mēģināju pārgrupēt savus spēkus un izveidot kaut kādu aizsardzības sistēmu. Mani kareivji padevās cits pēc cita, pat karaļa izturēšanās bija visai aizdomīga! Sakāve kļuva nenovēršama, un es — meistars — paspēlējul Jo šahā ir tāpat kā dzīvē: patiesībā paspēlē nevis figūras, bet cilvēki.

Tikai prombraucot uzzināju sakāves iemeslu. Stacijā pie manis pienāca kāds vīrelis un pačukstēja:

— Jūs spēlējāt lieliski, bet jūsu figūras bija uzpirktas...

Aiz pārsteiguma čemodāns izšķuka man no rokas.

— Kā? Vai tad figūras arī var uzpirkt?

— Mūsu pilsētā, ja ļoti piedāvā, ņem katrs — figūra vai nefigūra!

(No grāmatas «Pysanki w plasku» — «Zīmējumi smiltīs»)

IZRAKS' UN UZRAKS

(ar un bez komentāri)

«Katra dāvana lepricini raksts kāda veikala skatlog — Vai arī miroņa čīl varētu pajautāt.

«Kontaktu ar auditoriju panāk tad, ja klausītāji u: seko viņa lekcijai.» [No kā tora pieredzes raksta.]

«Šie augstie rezultāti spēkam tikai tēm, kuri sniedza. Pārējiem nācās nāties ar zemākiem.» [No komentāra.]

«Mūzikas instrumentu nomāšana.» Un turpat «Sieviešu salons.» Arī non

J. LAGANC

AGRĀK VIŅŠ SAUĻOJĀS TĀPAT KĀ CITI CILVĒKI...

BEZ VĀRDIEM.

I. MELGAI

REKORDISTE

Viņa ir vienkārša un kautrīga. Viņas gūms — 173 cm. Vidukļa apkārtums — 61 cm. Vecums — 19 gadu. Ļoti garšo mammas ceptās kotletes. Kinoteātri viņa apmeklē biežāk kā operu. Rekordistes gods un čempiones slava viņai nāca negaidīti. Toties viņu neapreibināja, nepadarija degunīgu. Ik rītu viņa joprojām das uz savu nodaļu. Šeit mēs arī tapām viņu un palīdzām, lai mazpazīstā par sevi.

— Tramvajos un uz ielas es parasti stāvēju, kaut gan manu draudzenī ākā daļa uzņem ātrumu tieši tur. Ļoti citu, tas man nav vajadzīgs, jo bez grūtībām varu sākt ar desmit spēdītiem, vēlāk kāpinot ātrumu līdz desmit pieciem vārdiem sekundē. Tāda uzstādīšanas dienā neko īpaši nēstāvojos. Brokastīs apēdu omleti, tēru tasīti kafijas. Tieši pulksten desmit tika ieslēgti hronometri. Pārējo jau zināt... — čempione pasmai-

Jā, tā tas tiešām bija. Rekorda uzstādīšanas dienā Māriete astoņas stundas no vietas bez pusdienu pārtraukuma ik sekundē izrunāja 30 vārdus, tādējādi pārsniedzot galvenā tehnologa nodaļas darbinieces Veronikas Pavlovas iepriekšējo rekordu.

— Ja sadomāsīt kaut ko rakstīt, — čempione mīļi palūdza, — neaizmirstiet pieminēt manus atsaucīgos un laipnos kolēģus. Tie bija viņi, kas visu laiku rūpīgi vēroja hronometru, izvēlējās sarunas tēmatu, neļāva mani traucēt un uzmanīgi klausījās. Bez viņu palīdzības es diez vai būtu spējusi izcīnīt tik augstu titulu.

Tagad Māriete gaida zonālās un starpzonālās sacensības ar sava stāva, kaimiņu nodaļas un blakus korpusa pārstāvēm.

Novēlēsim viņai panākumus.

Intervēja

FLŪGERMENA RUNA

Laikā, kad pārstāvju palāta gatavojās balsot par vai pret impīčmentu, visi kongresmeņi rāvās melnās miesās, sacerēdami runas, ko televīzijai vajadzēja pārraidīt 220 miljoniem amerikāņu un tai skaitā — tas ir pats svarīgākais! — arī viņu vēlētājiem. Tā kā daudzu kongresmeņu politiskā nākotne svārstās uz nezināmā robežas, viņu lielākā daļa apsveic jebkuru šāda veida palīdzību.

Tieši toreiz man piezvanīja pārstāvju palātas loceklis Flūgermens, mans vecs draugs.

— Tev jāpalīdz man sacerēt runu sakarā ar impīčmentu, — viņš teica.

— Tas nav grūti, — es atbildēju. — Tādas runas esmu rakstījis bez skaita. Vispirms nepieciešams atrast pareizo toni. Kādu lēmumu tu taisies pieņemt?

— Pašu mokošāko un sāpīgāko manā dzīvē!

— Lieliski! Bet kas tev ir jāatmet?

— Visi subjektīvie apsvērumi.

— Bet kā tu balsosi?

— Ar roku?

— Nē taču! Tev ir jābalso savas pilsoņa pienākuma apziņas iedvesmotam.

— Pagaidi, runā lēnāki! Es nepagūstu pierakstīt.

— Labi. Kāda veida pienākums tev jāveic kā kongresmenim?

— Svarīgs?

— Nē, nē! Svēts pienākums. Neaizmirsti, ka tu esi zvērējis darīt visu, lai tiktu ievērota konstitūcija.

— Ko mums atstājuši mūsu gudrie senči?

— Brīnišķīgi, Flūgermen! Tagad pāriesim pie runas vissvarīgākās daļas. Ko nedrīkst pārkāpt cilvēks Savienotajās Valstīs?

— Likumu?

— Pilnīgi pareizi. Tāpēc tev kā tautas pārstāvim jāizvirza sev noteikts jautājums. Kāds?

— Nu... tas ir... Varbūt tu dosi man kādu mājienu?

— Ļoti svarīgs jautājums. Jautājums, kas tevi moka. Par kuru tu lauzi galvu!

— Kas tas ir par jautājumu? — Flūgermens painteresējās.

— Vai nācija varēs arī turpmāk eksistēt, ja tās augstāko vadītāju kriminālās izdarības paliks nesodītas?

— Bet kad man jāsaka: «No otras puses»?...

— Tieši par to es teikšu runāt.

No otras puses, tev ir vajadzīgi pierādījumi. Kādi pierādījumi, Flūgermen?

— Nav ne mazākās jēgas.

— Skaidri un pārliecinoši!

— O, tie ir vislabākie pierādījumi, — Flūgermens piekrita.

— Tev rūpīgi jāapsver šie pierādījumi, tāpēc ka vienīgais, ko tu gribi panākt, ir taisnība. Starp citu, runu nobeigt vislabāk ar kādu tīri personisku akcentu. Paklau, ko tu darīsi ik rītus līdz mūža galam?

— Ēdīšu brokastis?

— Nē, velns lai parauj! Rītos tu aplūkosi sevi spogulī un prātosī: «Vai Amerikas labā esmu izdarījis visu, kas bija manos spēkos?» Un tava runa pēdējais punkts. Kas tevi vada šai drūmajā krīzes stundā, kad no tava lēmuma varbūt atkarīgi visu nākamo amerikāņu paaudžu likteņi?

— Sieva?

— Padomā labi!

— Atbildīgais par manu vēlējumu kampaņu?

— Dievs, — tu domā dievs!!!

— Protams, dievs, — viņš pārcīgi iesaucās. — Kā es pats to nevarēju iedomāties?

TĀ ESOT GADĪJIES

Kādā Vīnes teātrī sevišķi dramatiskā izrādē jaunā aktrise nokrita uz skatuves bez zīmēm. Steidzīgi ataicinātais ārsts paziņoja:

— Šeit, dlemžēl, vairs nav iespējams līdzot, mirusi.

Tāču aktrise, kas laimīgā kārtā bija tikai zīdī samānu, šai mirklī atguvās un čukstēja:

— Jūs maldāties, dakter, es vēl neesmu miris.

To sadzirdējis, viņas partneris — slavenais dziedonis Aleksandrs Džirardi (1850—1918) — cās:

— Kuš! Ārsts galu galā tādas lietas zina labi!

Ievērojamo rakstnieku Oskaru Vaildu (1856) cietumā reiz apmeklēja kāds draugs. Kad clem cēlās, lai dotos mājup, rakstnieks teica:

— Sirsnīgs paldies par apcemojumu. Un | ka nevaru pēc sava vecā ieraduma pavadīt no šī dzīvokļa.

Kad Marks Tvens (1835—1910) bija kļuvis viņš masveidīgi saņēma lūgumus uz visādi pusdienām un rautiem. Kādam sevišķi neatlī namatēvam viņš tāpēc nosūtīja telegrammu: žēl, nevaru pie jums ierasties. Daudz detalizēt būs izklāstīti vēstulē, ko saņemsit tuvākajās

Ievērojamais austriešu aktrīss Hanss Mozers (1964) reiz brauca ar nakts vilcienu no Vīn | amvagonā kaimiņš viņam jautāja:

— Sakiet, lūdzu, vai jūs miegā nekrācat?

— Par to varat neuztraukties, — Mozers | dams atbildēja. — Krākt es nekādi nevarēšu, | stipri saaukstējies, tāpēc visu nakti klepošu.

Džeka Londona (1876—1916) grāmatas | arī kādam multimiljonāram, kas par spīti drau | dinājumam, ka autors ir nelabojams sociālists, | viņu clemos.

Lielā rakstnieka stāstījuma saviļņots, bagātnīk | svīst un tāpēc iebāza roku kabatā, lai izvilkto | lakatiņu. Pamanījis šo kustību, Džeks Lond | smīnēja un teica:

— Pirmo reizi mūžā redzu miljonāru, kas k | savā kabatā.

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Deputāta kandidāts parlamenta vēlēšanās saņēmis tikai trīs balsis.

— Viena balss ir tava, otra mana, bet kam pieder trešā? — sieva viņu ārcīgi pratināja. — Vai tikai tev nav uzradusies kāda mīļākā?

— Vakar biju izstādē un man gluži vaļsirdīgi tev jāsaka: vienīgās gleznas, ko tur varēja apskatīt, ir tavējās.

— Ļoti pateicos, mīlais draugs. Bet kā tu vērtē manu kolēģu darbus?

— Man ļoti žēl... Pie viņu gleznām drūzmējās tāds pūlis, ka es tur netiku klāt.

Naktī šerifam zvanīja telefons un kāds kļiedza klauslū:

— Lūdzu, atbrauciet ātrāk! Nikns kaķis atkal ir ielaucies istabā!

— Jūs esat jucis! — šerifs pilnā riklā atbrēca.

— Kā jūs uzdrošināties zvanīt tādu nieku dēļ! Un kas tur vispār runā?

— Papagailis...

Akademiķis ierodas pie ārsta.

— Zināt, man sāk attīstīties bezmiegs: pēdējo piecu zinātnisko padomju laikā es kopsummā esmu nogulējis tikai trīsdesmit minūtes.

Misis Geimara zvana draudzenei:

— Pieņem manus visdziļākos līdzjūtības apliecinājumus. Dzirdēju, ka tavs vīrs esot aizbēdzis ar bērnu aukli.

— Tas mani nemaz neapbēdina. Es jau sen gribēju tikt no viņas vaļā.

Tiesnesis jautā noziedzniekam:

— Tāpat jūs apgalvojat, ka vienmēr esat zadzis viens un jums nav bijis palīgai!

— Tieši tā! Mūsu dienās taču tik grūti atrast godīgu cilvēku!

joitliskitijas (Jūtas štatā — ASV) rta nodaļā vairākas nedēļas gulēja tūle, kas bija adresēta pilsētas nākamajam advokātam. Beidzot at-
 ās kāds, kas vēstuli paņēma. Tajā
 a lelīkti 100 dolāri un zīmīte ar
 u tekstu: «Jūs nemaz neesat tik
 nīj, kā es domāju.»

metā, atļaujam jums par tām maksāt
 ar viltotu naudu.»

Kāds Ņujorkas izdevējs ar ļoti
 vienkāršu triku nopelnīja 75 000 do-
 lāru. Mēneša laikā viņš par 3 dolā-
 riem gabalā pārdeva 25 000 «Grāma-
 tas par neko» eksemplāru. Šī izde-
 vuma 160 lappuses nebija apdrukā-
 tas. Pašreiz veiklais biznesmenis
 plāno laist klajā grāmatas 2. izde-
 vumu. Ja grāmata arī turpmāk nezaud-
 dēs popularitāti, tās izdevumu skaits
 tiks palielināts.

Ajaskā (ASV) starp divām vietē-
 jām komandām notika futbola sacīk-
 ste, kas ilga trīs dienas. Futbola lau-
 kuma garums bija 16 km un spor-
 tisti spēlēja ar milzīgu bumbu.

lenā no Šveices laikrakstiem ne-
 varēja izlasīt šādas rindas: «Va-
 mūsu redakcijas darbinieks ap-
 lēja kādu Altdorfas kolekcionāru,
 ieži un pārakmeņojumi ir bur-
 pleauguši pie sirds.»

irizē kāda anīko mēbeļu veikala
 logu rotā plakāts ar šādu tekstu:
 lūs varat pierādīt, ka mūsu mēbe-
 nav pagatavotas attiecīgajā laik-

BEZ VĀRDIEM.

G. Anastasovs [«Strēln», Solija]

Amsterdamietis Pjets van Burens
 iesniedza tiesā prasību šķirt viņa lau-
 lību. Savu rīcību prasītājs motivēja
 šādi: «Manai sievai ir nelāgs nikis:
 kad mēs kopā brokastojam un es pa
 stāpām lasu avīzi, viņa paņem sēr-
 kociņu un laikrakstu aizdedzina.»

Tūristi, kas līdz šim veltīgi tērēja
 laiku, braukdami uz Loknesa ezeru
 Skotijā, lai apskatītu šai ezerā it kā
 mītošo milzu rūpuli, turpmāk vairs
 nepledzīvos vilšanos, jo nesen ir
 nolemts uz tūrleni aizvest no šādām
 pagatavotu briesmoņa maketu, ko
 novietos ezera krastā.

Sakarā ar 50 gadu darba jubileju
 Pitsburgas pilsētas (ASV) bibliotēkas
 darbinieks Semjuels Velss atzinās:
 — Pusgadsimta laikā esmu izlasījis
 tikai vienu grāmatu, kurā bija runa
 par kādu sievieti vārdā Helēna. Ar
 to pašu man tad arī pietika visam
 mūžam.

Pēc kādas «Hamleta» izrādes Līdšā
 (Anglijā) vietējā laikrakstā varēja iz-
 lasīt šādu kritiku: «Gadlem ilgi zināt-
 nieki strīdas par to, kas ir «Hamleta»
 autors: Šekspīrs vai Beikons. Atbildēt
 uz šo jautājumu tagad būtu pavisam

viegli. Vajadzētu tikai atvērt al-
 vīru kapus. Tas, kurš vakar
 «Hamleta» izrādes savā kapā t-
 griezies otrādi, arī būs īstais šī
 autors.»

Kādā Anglijas sieviešu laik-
 mēģis Alise Mūra izteica šādas
 mas: «Lai gan esmu precējusies
 20 gadus, mans vīrs pēc letu
 maltītes vienmēr lūdz atļauju at-
 vestes apakšējās pogas. Uzskat-
 tik džentlmeniska pieklājība pa-
 laulību sevišķi burvīgu.»

ASV psihologs Vens Redford
 pārliecināts, ka smēķētāji no sava
 tikuma tiks ātrāk vajā, ja apma-
 cigareti pret knupīti. Smēķis
 Redforda domām pleaugušam cī-
 kam esot gluži tas pats, kas zīdai
 knupītis. Tāpēc tiem, kas smēķē,
 vajadzētu kautrēties sūkt knupīt-
 publiskās vietās.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Šā gada 12. numurā «Dadzis» šķēdējās par steigama sūtījuma maršrutu
 Jelgavas 4. sakaru nodaļā.

Sakaru ministrijas Vispārējās ekspluatācijas pārvaldes priekšnieka vietnie-
 b. Beldavs paskaidro, ka minētais gadījums esot pārrunāts Jelgavas saka-
 mezgla vērtību ceha sapulcē. Vainīgie darbinieki brīdināti. Ceha priekšnieks
 dots rīkojums stingrāk sekot pasta sūtījumu apstrādei un tālāksūtīšanai.

13. numurā «Dadzis» atkārtoti vaimanāja par pakavu un pakavu naglu tr-
 kumu.

Valsts plāna komisijas Republikas rūpniecības mašīnbūves nodaļas priek-
 nieks b. Lukstiņš atbild, ka š. g. septembrī Gorkijas apgabalā stāšoties ierīne-
 jauns pakavu ražošanas uzņēmums. Tas nākošgad pilnīgi nodrošināšot repu-
 likas pakavu un pakavu naglu patēriņu. Sakarā ar to šīs preces ražot mūs-
 republikā neesot mērķtiecīgi.

13. numurā «Dadzis» nepatika arī mēbeļu fabrikas «Teika» izdarības
 ražošanas atkritumiem.

No kokapstrādes rūpniecības ministra vietnieka b. Kairiša atbildes izriet, ka
 «Teikai» esot dots rīkojums sakārtot teritoriju, kur nelikumīgi izgāzti ražošanas
 atkritumi, un turpmāk šādu rīcību vairs nepieļaut.

14. numurā «Dadzis» pūlējās izdibināt, kāpēc, reģistrējot jaunpiedzimušo
 vecākiem rodas slikts garastāvoklis.

Rīgas pilsētas izpildkomitejas sekretāre b. Brikše to izskaidro ar Rīga
 Civilstāvokļa aktu reģistrācijas nodaļas nepietiekamo darbinieku skaitu u.
 piemērotu telpu trūkumu. Izpildkomiteja esot ierosinājusi darbinieku skaitu
 palielināt.

«Dadzis» cer, ka šis ierosinājums pēc iespējas drīzāk atradīs dzirdīgas ausi,
 un vecāku garastāvoklis pēc jaundzimušo reģistrācijas nevis pasliktināsies, be-
 uzlabosies.

— Ja tā ir tikai hipohondrija, tad kāpēc es vienmēr tik slikti jūtos!

«PUNCH», LONDONA

Tikšanās.

«VIE NUOVE», ROMA

— Šeit referents reklamāciju jautājumos! Deviņi pērkonī, ko jūs no manis gribat!!

«NEW YORKER», ŅUJORKA

— Tu droši vien teiksi, ka es pārspīlēju, Terēza, bet es nupat zupā atradu brilles...

«BOHEMIA», HAVANNA

— Ieraudzīju pie jums gaismu un nodomāju, ka jūs arī avarat aizmigt dolāra nestabilitātes dēļ...

«NEW YORKER», ŅUJORKA

«ICI PARIS», PARĪZE

Bez vārdiem.

«TEHNIČKE NOVINE», BELGRADA

— Tas, ko jūs redzat, džentlmeņi, ir tie
halucinācijas.